

Балада Редінгської в'язниці (Глава 5, Глава 6. Закінчення)

Оскар Уайльд

Глава 5

Я не знавець законів тих –
В них правда є, чи ні,
Все, що відомо в'язням тут –
Це міцність у стіні
І, що мов рік тут кожен день,
Рік, в котрім довгі дні.

Та кожен, знаю я, Закон,
Що хтось з людей створив,
З часів, як перший Чоловік
З осердя брата вбив,
Немов полову залишав,
А зерна всі губив.

Я знаю те, і мудро це
Всім іншим знати теж,
Що з сорому цеглини всіх
В'язничних стін і веж,
І грати, щоб не зрів Христос
Насилля те, без меж.

Затьмарить місяць гратів тінь
І сонця сяйний хід,
І добре, що таять вони
Те Пекло наших бід,
Що Сину Бога чи Людей
І бачити не слід.

Все нице й підле квітне там,
Немов бур'ян, пробач,
Що добре ж у Людині є –
Все в'яне там, хоч плач,
Бліда Скорбота – то замок,

А Відчай – Наглядач.

Бо морять голодом вони –
Страх кожна мить несе,
І б'ють слабких, і б'ють старих,
І смішно їм все це,
І божеволіють тут всі,
І мовчки терплять все.

Житло в нас – темна кліть вузька,
Мов яма вигрібна,
І подих Смерті з-поза ґрат –
Для нас не дивина,
І у Людських машинах Хіть,
Живе лише одна.

Солоні і гидкі мов слизи –
Вода, що мусим пити,
І хліб із крейдою з вапном,
Нам зважений, гірчить,
І Сон не ліг, а сновига
Й до Часу голосить.

Зелена Спрага й Голод в нас
Мов жерех і змія,
Та плата ця вже звична нам,
Вбиває ж почуття,
Що каменем, піднятим вдень,
Стають вночі серця.

У серці нашім завжди ніч
Й пільми у клітці сум,
Ми крутим корбу, рвем канат,
У Пеклі власних дум,
Й страшніша тиша нам стократ,
Ніж дзвону з міді шум.

І не почути ніжних слів
Під стелями тюрми,
І не знайти жалю в очах
У тих, хто за дверми,

І в забутті гниєм, гниєм
Душею й тілом ми.

І точить ржа ланцюг Життя,
Занепад – наша путь,
І хтось кляне, і плаче хтось,
А хтось гамує лють,
Закони Божі справні втім
І в серце кожне б'ють.

І ті серця, що розіб'ють
В тіні тюремних ґрат,
Як той розбитий глек, що дав
Для Господа свій нард,
І вже в нечистім домі тім
Мов нарду аромат.

О! День щасливий в тих серцях
І прощення покров!
Інакше душу як спасти
Й Гріха розгладить шов?
Як серце б не розбивши вщент,
Господь Христос зайшов?

І очі витріщені геть,
І горло спухле вкрай,
Чекає Злодій рук святих,
Що візьмуть його в Рай,
І серце, що розбите вщент,
Господь не кине, знай.

В червонім хтось Закон читав –
Три тижні дав бігцем,
Три тижні лиш, зцілитись щоб,
Душі збороти щем,
І краплі крові не лишить
На тій руці з ножем.

Й град сліз кривавих руку вмив,
Ту, що тримала сталь,
Бо тільки кров змиває кров

І в сліз лиш сила та –
Змінити Каїна печать
На білий знак Христа.

Глава 6

Де місто Редінг, у тюрмі,
Безчестя яма є,
І бідолаха в ній лежить,
Вогнем його жере,
Лежить в могилі із вапна,
Ім'я відсутнє де.

І в тиші, поки Бог не зве,
Лежати там йому,
Зітхань не треба зайвих тут,
Чи плакати кому –
Вбив чоловік те, що любив
І вмерти мав тому.

Вбивають те, що люблять – всі,
Хай всі почують це,
І з гіркотою у очах,
Й з улесливим слівцем,
Вб'є з поцілунком боягуз
Хоробрий же з мечем!

01.03.2024

Переклад Віталія Гречки